

[Aksel Larsen.]

tidspunkt, som man lå i tovtrækning med England om en beskedent forhøjelse af priserne på dansk bacon og smør. For Atlantpagtpolitikens skyld risikerer man at ødelægge mulighederne for en meget betydelig industri- og landbrugseksport til Sovjetunionen, og regningen for en sådan politik forlanger man nu at arbejderne skal betale!

Hertil kommer så virkningerne af oprustningen, af de høje militæruddgifter. Da Danmark tiltrådte Atlantpagten, anbefalede den bl. a. med løftet om, at så ville oprustningen blive billig, for filantroperne i Amerika ville betale. Dengang — det var i 1949 — var vort militærbudget på ca. 300 mill. kr. om året; nu er det 3—4 gange så stort. Her foregår virkelig pengeudpumpning — det, de konservative er så bange for — så det kan forslå noget, vel at mærke pengeudpumpning til uproduktive formål. Og militæruddgifter hører samtidig til de mest valutakrævende udgifter, der overhovedet kan tænkes.

Denne politik — og ikke det, finansministeren nævnte — er hovedårsagerne til valutamanglen. Det er for at kunne fortsætte denne politik — der fremover vil føre til nye økonomiske kriser — at regeringen nu vil pålægge nye skatter, skabe arbejdsløshed og sætte den brede befolknings forbrug ned.

Megen grund til at gå detaljeret ind på de af regeringen fremsatte lovforslag og bebudede foranstaltninger er der ikke — så meget mindst som regeringen ikke siger noget om, hvad den videre vil gøre eller undlade at gøre, hvis den skulle redde sine forslag nogenlunde helskindet gennem skærsilden — men det er der jo ikke store chancer for.

Regeringen skylder os bl. a. besked om, hvad den vil gøre på den sociale lovgivnings område i dette efterår. Den var jo så gavmild med løfter i fjor. Nye markeder skulle opdyrkes, sagde socialdemokratiet i sin valgagitation i fjor. Regeringen gør som sagt nærmest det modsatte. Renten skulle holdes lav, sagde socialdemokratiet under valgkampen i fjor. Nu har regeringen foreløbig sat diskontoen i vejret med 1 pct., og måske agter den at gå videre i denne fordærvelige retning; det ved vi ikke noget om. Der skulle sikres og fastholdes fuld beskæftigelse, sagde man i fjor — jeg citerer efter

socialdemokratiets eget valgprogram. Nu vil man nedsætte beskæftigelsen, altså skabe, hvad arbejdsgiverforeningens formand kaldte en passende arbejdsløshed. Man lovede i fjor under valgkampen, at bl. a. sygehusene for sindslidende skulle blive forbedret og moderniseret. Nu har man skåret den beskedne bevilling på 9 mill. kr., der er givet til dette formål, ned til 2¹/₂ mill. kr. Man lovede forøget boligbyggeri, og man lovede oven i købet, at hvis man lod boligministeren komme til, så skulle der blive sikret bygning af 12 000 billige boliger ud over det, der var i gang eller planlagt af den tidligere regering. Nu har man allerede skåret boligbyggeriet ned og foreslår det nu yderligere begrænset. De 12 000 nye billige boliger forsvinder i den blå tåge, hvor så mange valgløfter er forsvundet. Man lovede sociale reformer og stillede med særligt eftertryk de gamle i udsigt, at de skulle få en øjeblikkelig forhøjelse af aldersrenten, og at værdifast folkepensionering skulle blive gennemført. Siden da har man to gange i folketinget forkastet kommunisternes forslag om en øjeblikkelig forhøjelse af alders- og invaliderenten. Det er nødvendigt, og det må være berettiget at spørge, hvad regeringen på dette område vil gøre i dette efterår. Agter man at give de gamle, hvad man har lovet dem, eller skal både den øjeblikkelige forbedring og den værdifaste folkepensionering, som socialministeren rejste land og rige rundt og agiterede med i fjor, forsvinde i den almindelige nedskæringspolitikens tegn?

Regeringens planer, som finansministeren forelagde i går, indeholder forslag om udgiftsbesparelser på statsbudgettet samt begrænsning af andre, såkaldte private investeringer. Alle disse kommer i første række til at gå ud over arbejderne og i videre omfang over hele den arbejdende befolkning. Det er nemlig besparelser på boligbyggeriets, skole- og hospitalsbyggeriets og vejarbejdernes område. Derved vil man altså skabe en passende arbejdsløshed. Det er noget snak, at formålet er at fremskaffe arbejdskraft til eksportindustrien, for den kan man dog vistnok ikke sætte murersvende og tømrere ind i.

Man vil yderligere bremse beskæftigelsen i byggefagene ved de foreslåede ændringer i reglerne om skattefrie udgifter til vedlige-